

Паякътъ написа тжжбата и заведе Гърбушка въ сжди-
лището. Сждия по онуй време въ мравкиното село бѣше
единъ старъ очилать гарванъ. Той дълго кълва думитъ на
тжжбата, клъвна и две мухи, които отъ любопитство кац-
наха върху законника, и тъй като гарванъ гарвану око не
вади, издаде оправдателна присжда за виновния.

Гърбушка почна да плаче, но паякътъ я утеши :

— Не плачи, бабо, ще те заведе при по-високъ сждия.

— Кой е той ?

— Магарето. То сжди въ окръжния градъ. Живѣе на-
край града предъ единъ цигански катунъ. Много е мждро.
По-мждро отъ Соломона.

— Хайде да вървимъ, — обърса очитъ си мравката.

— Ще вървимъ, но мене пеша не ми се ходи. Имашъ
ли скжтани пари да купимъ автомобилъ.

— Нѣмамъ, — отвърна Гърбушка.

— Туй е лошото. Продай хамбара съ храната си.

— Охъ, господине адвокате, да го продамъ, ами де-
чицата ми какво ще правятъ безъ храна ?

— Лесна работа. Ти гледай само гарвана да намър-
даме въ тъмницата.

Склони глупавата мравка, продаде си хамбара, купи
автомобилъ, покани паяка въ автомобила и замина на сждъ
при мждрия сждия.

Мждриятъ сждия изслуша тжжбата на мравката и по-
пита донесла ли му е нѣкой армаганъ отъ село.

— Нищичко, господинъ сждия, — забравила съмъ, —
рече мравката.

Въ туй време, каранъ отъ двама жандарми, влѣзе
въ сждебната зала гарванътъ, съ изпотени отъ жегата криле
и магарешки бодилъ въ уста. Гарванътъ се поклони на
сждията, сложи бодила на зелената маса и се дръпна на-
задъ. Сждията сруска магарешкия бодилъ и отвори лениво
уста :

— Осжждамъ мравката на една година затворъ, за
дето е посмѣла въ тая гореща жега да води на сждъ най-
добрия гражданинъ отъ пернатото царство.

Лежа Гърбушка една година време. Мравчетата ѝ гла-
дуваха. Настрѣхнала излѣзе тя отъ тъмницата и отиде право
при паяка.